

на съ злато, която той не е използвалъ. Нѣкои хора съзнаватъ, че носятъ въ ржцетѣ си торба, пълна съ злато, и съжаляватъ, че не могатъ да я използватъ, не знаятъ, какъ и кжде да приложатъ това злато. Други пъкъ, даже не подозиратъ, че носятъ злато въ торбата си. Малцина сж тия, които съзнаватъ, какво богатство имъ е дадено, и разумно го използватъ. Всѣки човѣкъ носи въ ржцетѣ си книгата на живота, но не може да чете отъ нея. Той я отваря и затваря, безъ да знае, какво съдържа. Единъ день, когато мъдростта го посети, той ще отвори книгата и ще чете, ще разбира написаното въ нея.

И тъй, когато се домогне до истинската наука, човѣкъ ще разбере нѣщата и ще ги приложи. Пише ли книга, той ще я пише съ чистотата на своята мисль. Шие ли дреха, той ще я шие съ чистотата на своето сърдце. Каквато работа вземе, човѣкъ трѣбва да я изработи съ чистотата на своя умъ и на своето сърдце. Който се докосне до тази работа, той ще усѣти чистотата, която е вложена въ нея. Отъ всѣка нейна клетка ще лъха радостъ и веселие. Не работятъ ли съ любовъ и чистота, хората създаватъ около себе си голѣма дисхармония. Тази дисхармония се дължи на тѣхното неразбиране.

Често хората се запитватъ, защо не успѣватъ въ живота си. Много естествено — тѣ сами влизатъ въ ограничителнитѣ условия на живота. Щомъ условията ограничаватъ човѣка,